

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 1 lipca 2019 r..

ograniczone zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k. do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony T. S. pozostawał w związku partnerskim z oskarżycielką posiłkową O. R. od około 2015 r. do grudnia 2017 r. W bliżej nieustalonym dniu oskarżony zrobił zdjęcie O. R., gdy ta spała, przy czym była odkryta i widoczne były jej nogi i pośladki. Oskarżony nie uzyskał zgody na wykonanie tego zdjęcia i nie poinformował pokrzywdzoną, że go zrobił. W grudniu 2017 r. pokrzywdzona rozstała się z oskarżonym. W dniu 17 grudnia 2017 r. oskarżony za pośrednictwem środków masowego komunikowania portalu społecznościowego F. rozpowszechnił wykonane zdjęcie O. R. bez jej zgody.

Ponadto oskarżony w dniu 17 grudnia 2017 r. zamieścił na portalu społecznościowym F. wiadomość, w której używając słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe pomawiał O. R. o alkoholizm, zażywanie środków odurzających, codzienne zmiany partnerów, choroby weneryczne. Oskarżony stwierdził, że niezasadnie przyznano jej poświadczenie bezpieczeństwa w związku z jej pracą w Instytucie Pamięci Narodowej. Oskarżony chciał w ten sposób poniżyć oskarżycielkę posiłkową lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla pracy na zajmowanym stanowisku.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 191a § 1 k.k. karze od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności podlega ten, kto utrwała wizerunek nagiej osoby lub osoby w trakcie czynności seksualnej, używając w tym celu wobec niej przemocy, groźby bezprawnej lub podstępny, albo wizerunek nagiej osoby lub osoby w trakcie czynności seksualnej bez jej zgody rozpowszechnia. Nagość to pojęcie szersze niż przedstawienie osoby bez ubrania. Nagość to stan, na którego istnienie ma istotny wpływ subiektywne odczucie zainteresowanej osoby i obiektywna ocena dokonana w oparciu o przyjęte ogólnie lub w określonym środowisku zasady oceny poczucia nagości. Niewątpliwie zarówno subiektywna ocena dokonana przez pokrzywdzoną jak i obiektywna ocena w oparciu o ogólne poczucie prywatności i nagości, wskazują, że pokrzywdzona została sfotografowana częściowo nago. Zdjęcie wykonane przez oskarżonego pokrzywdzonej było nadużyciem zaufania jakim wówczas go otaczała jako jego partnerka. Związek partnerski powinno cechować dbałość o dobro innej osoby i nie wykorzystywanie jej niekorzystnego położenia. Analizując zdjęcie pokrzywdzonej zamieszczone przez oskarżonego w portalu internetowym F. (k.17) stwierdzić należy, że przedstawia ono śpiącą pokrzywdzoną, która niewątpliwie jest częściowo naga, przy czym nagość dotyczy dolnej części ciała. Podkreślić należy, że zdjęcie to nie powinno być publicznie rozpowszechniane, gdyż dotyczyło jej sfery prywatnej i prezentuje ono nagi wizerunek pokrzywdzonej. Zdjęcie mogło być ewentualnie rozpowszechniane po wyrażeniu zgody przez sfotografowaną osobę, a ta niewątpliwie nie wyraziła na to zgody.

Nie może zatem budzić wątpliwości, że czyn przypisany oskarżonemu wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 191a § 1 k.k., gdyż polegał na rozpowszechnieniu zdjęcia nagiej osoby, bez jej zgody.

Oskarżony zamieścił nagie zdjęcie pokrzywdzonej wraz z komentarzem, w którym używając wulgarnych i obelżywych sformułowań pomawiał O. R. o alkoholizm, zażywanie środków odurzających, codzienne zmiany partnerów i choroby weneryczne. Treść zamieszczonego komentarza niewątpliwie poniża pokrzywdzoną, gdyż opisuje zachowania niemoralne i sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pokrzywdzona pracowała w Instytucie Pamięci Narodowej i uzyskiwała poświadczenie bezpieczeństwa. Oskarżony wiedział, że zamieszczenie wiadomości, które rozpowszechnił mogło spowodować wszczęcie procedury związanej z weryfikacją zasadności przyznania jej

poświadczenie bezpieczeństwa, a było to dla niej ważne ze względu na wykonywaną pracę. Działał w celu poniżenia oskarżycielki posiłkowej i celowo poniżał ją w opinii publicznej oraz naraził ją na utratę zaufania potrzebnego dla pracy na zajmowanym stanowisku.

Niewątpliwie oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 212 § 2 k.k., gdyż pomawiał pokrzywdzoną o niegodne zachowania i naraził ją na utratę zaufania potrzebnego do zajmowania jej stanowiska pracy za pośrednictwem środków masowego przekazu.

Stopień społecznej szkodliwości rozpowszechnienia zdjęcia nagiego byłej partnerki przez oskarżonego nie był mały, gdyż oskarżony dopuścił się nieuprawnionego dysponowania wizerunkiem oskarżycielki posiłkowej sfotografowanej w sytuacji nagości. Niemały był również stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na rozpowszechnieniu uwłaczających dla pokrzywdzonej komentarzy. Stopień winy był znaczny, ze względu na nieuprawnione wykonanie zdjęcia nagiej postaci swej ówczesnej partnerki i wykorzystanie tego zdjęcia do poniżenia jej i zdyskredytowania w sytuacji gdy chciała się z nim rozstać.

Oskarżony ma 43 lata, jest rozwodnikiem, ma na utrzymaniu dwie córki, zdobył wykształcenie średnie, utrzymuje się z renty w kwocie 1.300 złotych (oświadczenie z k. 87 i 191), był dwa razy karany (k.169).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słuszych interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły współżycia społecznego wykluczają dopuszczalność dopuszczania się umieszczenia nagich zdjęć bez zgody fotografowanej osoby w Internecie oraz zniesławienia innych osób.

Przepis art. 191a § 1 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat, a uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy oskarżonego oraz jego warunki i właściwości osobiste uznać należy, że nawet najłagodniejsza kara pozbawienia wolności byłaby zbyt surowa dla niego. Biorąc pod uwagę powyżej wymienione okoliczności wymiaru kary Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kara 100 stawek dziennych, przy czym możliwość wymierzenia takiej kary stwarza treść art. 37a k.k. Karą adekwatną, sprawiedliwą, dostosowaną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zdolną spełnić założone cele prewencji indywidualnej wobec oskarżonego, a także generalnej wobec jego ewentualnych naśladowców powinna być również kara 100 stawek dziennych grzywny.

Oba przestępstwa zostały dokonane w tym samym czasie i wynikają z jednej sytuacji faktycznej, stąd przy wymiarze kary łącznej Sąd zastosował zasadę znacznej absorpcji kar. Kara łączna 150 stawek dziennych grzywny jest adekwatna do popełnienia przez oskarżonego dwóch przypisanych mu przestępstw.

Dochody oskarżonego są stałe, choć niezbyt wysokie, ma na utrzymaniu dwie córki. Stąd wysokość jednej stawki dziennej została ustalona na kwotę 20 złotych.

Na skutek działania oskarżonego pokrzywdzona doznała krzywdy, gdyż została narażona na wstyd, upokorzenie i ryzyko utraty zatrudnienia. Niewątpliwie oskarżony powinien zadośćuczynić poczuciu krzywdy i niezasadnego poniżającego potraktowania byłej partnerki. Krzywda, której doznała pokrzywdzona ma charakter niewymierny i trudno ją oszacować. Stąd, Sąd uznał, że oskarżony powinien uiścić na rzecz oskarżycielki posiłkowej nawiązkę, a jej wysokość wynika z rozmiaru cierpień pokrzywdzonej oraz naruszenia jej dóbr osobistych. Wysokość nawiazki została przyjęta na kwotę 2.000 złotych, co uwzględnia rozmiar krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonej ale również to, że obecnie strony rozstały się, a od zdarzeń będących przedmiotem postępowania oskarżony nie ponawiał bezprawnych zachowań wobec oskarżycielki posiłkowej.

Oskarżony ma stałe dochody, stąd Sąd zasądził od niego zwrot poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów.